

Esialgne tõlge

EUROOPA KOHTU OTSUS (kuues koda)

24. märts 2022(*)

Eelotsusetaotlus – Maksustamine – Käibemaks – Direktiiv 2006/112/EÜ – Artikkel 9 – Maksukohustuslane – Artiklid 295 ja 296 – Põllumajandustootjate kindla maksumääraga süsteem – Abikaasad, kes põllumajandustegevuse käigus kasutavad ühisvara hulka kuuluvat vara – Nende abikaasade võimalus olla eraldiseisvad käibemaksukohustuslased – Ühe abikaasa otsus loobuda kindla maksumääraga põllumajandustootja staatusest ja kohaldada oma tegevusele tavalist käibemaksusüsteemi – Teisel abikaasal kindla maksumääraga põllumajandustootja staatuse kaotamine

Kohtuasjas C-697/20,

mille ese on ELTL artikli 267 alusel Naczelny Sąd Administracyjny (Poola kõrgeim halduskohus) 22. juuli 2020. aasta otsusega esitatud eelotsusetaotlus, mis saabus Euroopa Kohtusse 21. detsembril 2020, menetluses

W.G.

versus

Dyrektor Izby Skarbowej w L.,

EUROOPA KOHUS (kuues koda),

koosseisus: koja president I. Ziemele, kohtunikud T. von Danwitz ja A. Kumin (ettekandja),

kohtujurist: N. Emiliou,

kohtusekretär: A. Calot Escobar,

arvestades kirjalikku menetlust,

arvestades seisukohti, mille esitasid:

- W.G., esindaja *doradca podatkowy* T. Miśek,
- Dyrektor Izby Skarbowej w L., esindaja: M. Kościński,
- Poola valitsus, esindaja: B. Majczyna,
- Euroopa Komisjon, esindajad: L. Lozano Palacios ja M. Siekierzyńska,

arvestades pärast kohtujuristi ärakuulamist tehtud otsust lahendada kohtuasi ilma kohtujuristi ettepanekuta,

on teinud järgmise

otsuse

1 Eelotsusetaotlus puudutab nõukogu 28. novembri 2006. aasta direktiivi 2006/112/EÜ, mis käsitleb ühist käibemaksusüsteemi (ELT 2006, L 347, lk 1; edaspidi „käibemaksudirektiiv“), artiklite 9, 295 ja 296 tõlgendamist.

2 Taotlus on esitatud W.G. ja Dyrektor Izby Skarbowej w L. (L. maksukoja direktor, Poola) vahelises kohtuvaidluses seoses käibemaksu tasumisega 2011. aasta teatud kuude eest.

Õiguslik raamistik

Liidu õigus

3 Käibemaksudirektiivi artikli 9 lõikes 1 on sätestatud:

„Maksukohustuslane“ on iga isik, kes mis tahes paigas teostab iseseisvalt mis tahes majandustegevust, olenemata nimetatud tegevuse eesmärgist või tulemustest.

„Majandustegevus“ on tootja, ettevõtja ja teenuseid osutava isiku mis tahes tegevus, sealhulgas kaevandamis- ja põllumajandusala tegevus ning kutseala tegevus. Majandustegevusena käsitatakse eelkõige materiaalse või immateriaalse vara kasutamist kestva tulu saamise eesmärgil.“

4 Selle direktiivi XII jaotis „Erikorrad“ sisaldab muu hulgas 2. peatükki „Põllumajandustootjate ühine kindla maksumääraga kord“, kus asuvad artiklid 295–305.

5 Käibemaksudirektiivi artikli 295 lõikes 1 on ette nähtud:

„Käesolevas peatükis kasutatakse järgmisi mõisteid:

1) „põllumajandustootja“ – maksukohustuslane, kes tegutseb põllumajandus-, metsandus- või kalandusettevõttes;

2) „põllumajandus-, metsandus- või kalandusettevõtte“ – ettevõtte, mida iga liikmesriik VII lisas nimetatud tegevusalade raames sellise ettevõtteks käsitab;

3) „kindla maksumääraga põllumajandustootja“ – põllumajandustootja, kellele kohaldatakse käesolevas peatükis sätestatud kindla maksumääraga korda;

[...].“

6 Selle direktiivi artikli 296 lõigetes 1 ja 2 on sätestatud:

„1. Kui tavapärase käibemaksureeglite või 1. peatükiga ettenähtud erikorra kohaldamine põllumajandustootjate suhtes tooks kaasa raskusi, võivad liikmesriigid põllumajandustootjate suhtes käesoleva peatüki kohaselt kohaldada kindla maksumääraga korda, millega hüvitatakse kindla maksumääraga põllumajandustootjatelt kaupade ja teenuste ostmisel võetud käibemaks.“

2. Iga liikmesriik võib kindla maksumääraga korra alt välja jätta teatavad põllumajandustootjate kategooriad ning põllumajandustootjad, kelle puhul tavapärase käibemaksureeglite või artikliga 281 sätestatud lihtsustatud menetluste kohaldamine ei tooks kaasa haldamisraskusi.“

Poola õigus

7 11. märtsi 2004. aasta käibemaksuseaduse (ustawa o podatku od towarów i usług; Dz. U. 2004, nr 54, jrk nr 535) põhikohtuasja asjaoludele kohaldatavas redaktsioonis (edaspidi „käibemaksuseadus“) artiklis 15 on sätestatud:

„1. Maksukohustuslane on iga juriidiline isik, iseseisva õigusvõimeta üksus ja füüsiline isik, kes teostab iseseisvalt lõikes 2 nimetatud majandustegevust, olenemata selle tegevuse eesmärgist või tulemustest.

[...]

4. Füüsilisi isikuid, kes eranditult tegelevad põllumajanduse, metsanduse või kalandusega, peetakse maksukohustuslasteks, kui nad on täitnud artikli 96 lõikes 1 sätestatud registreerimisavalduse.

5. Lõikes 4 sätestatu kehtib *mutatis mutandis* füüsilistele isikutele, kes tegelevad üksnes põllumajandusega muudel asjaoludel kui need, mis on loetletud nimetatud sättes.

[...]“.

8 Selle seaduse artikli 43 lõikes 1 on sätestatud:

„Maksust on vabastatud:

[...]

3) kindla maksumääraga põllumajandustootja põllumajandustegevuse käigus toodetud kaupade tarned ja kindla maksumääraga põllumajandustootja osutatud põllumajandusteenused;

[...]“.

9 Selle seaduse artikkel 96 näeb ette:

„1. Artiklis 15 nimetatud üksused on kohustatud esitama maksukeskuse direktorile registreerimisavalduse enne artiklis 5 nimetatud tegevuse alustamise kuupäeva, kui lõikes 3 ei ole sätestatud teisiti.

2. Artikli 15 lõigetes 4 ja 5 nimetatud füüsiliste isikute puhul saab registreerimisavaldust täita ainult üks isikutest, kelle nimele väljastatakse kaupade ja teenuste ostuarved ja kes väljastavad põllumajandustoodete müügi arved.

[...]“.

Põhikohtuasi ja eelotsuse küsimused

10 W.G., kes käitis põllumajandusettevõtte – mis kuulus talle ja tema abikaasale ühiselt – kuuest lindlast kahes broilerikasvatust, esitas 31. detsembril 2010 käibemaksuseaduse artikli 96 kohase avalduse käibemaksukohustuslasena registreerimiseks, loobudes seetõttu kindla maksumääraga põllumajandustootja staatusest, mis tal seni oli. Seevastu W.G. abikaasa, kes käitis selle põllumajandusettevõtte neljas ülejäänud lindlas kindla maksumääraga põllumajandustootja staatuses broilerikasvatust, seda ei teinud.

11 W.G. esitas 29. augustil 2016 taotlused käibemaksu korrigeerimiseks, paludes tuvastada, et käibemaksu on enam makstud 2011. aasta veebruari, aprilli, juuni, augusti, oktoobri ja novembri eest.

12 Pädev maksukeskuse direktor jättis 26. oktoobri 2016. aasta otsusega selle taotluse rahuldamata. Nimetatud otsuse jättis pädev L. maksukoja direktor 28. veebruari 2017. aasta otsusega muutmata. Maksukoda leidis, et kuna W.G. oli esitanud registreerimisavalduse ja ta on tegutsev käibemaksukohustuslane, kelle suhtes kehtib tavaline käibemaksusüsteem, siis oli abikaasade ühisvara hulka kuuluvast põllumajandusettevõttes tal põllumajandusega tegelemise käigus käibemaksukohustuslase staatus. W.G. poolt registreerimisavalduse esitamine mõjutas seega ka tema abikaasat, kuna viimane kaotas seetõttu kindla maksumääraga põllumajandustootja staatuse.

13 Wojewódzki Sąd Administracyjny w L. (L. vojevoodkonna halduskohus, Poola) jättis selle otsuse peale W.G. esitatud kaebuse 17. augusti 2017. aasta otsusega rahuldamata. Kohus leidis nimelt, et kui abikaasad, kes on valinud varaühisuse õigusliku režiimi, tegelevad ühises põllumajandusettevõttes sama laadi põllumajandustegevusega, võib üks abikaasadest olla käibemaksukohustuslane. Asjaolu, et käesoleval juhul käitasid W.G. ja tema abikaasa erinevaid broilerikasvatuse põllumajandusettevõttes, ei oma selles osas tähtsust.

14 W.G. esitas kassatsioonkaebuse Naczelny Sąd Administracyjnyle (Poola kõrgeim halduskohus), mis on eelotsusetaotluse esitanud kohus.

15 Eelotsusetaotluse esitanud kohus märgib, et esitatud küsimusega soovitakse teada, kas abielupaari ühises põllumajandusettevõttes võib üks abikaasadest olla maksustatud tavapärase käibemaksusüsteemi alusel ja teise suhtes kehtib põllumajandustootjate kindla maksumääraga süsteem või kas ühe abikaasa loobumine kindla maksumääraga süsteemist mõjutab tingimata teist abikaasat.

16 Nimetatud kohtu sõnul tuleneb käibemaksuseaduse artikli 15 lõigetest 1 ja 2 ning käibemaksudirektiivi artiklist 9, et üksuse kvalifitseerimine „maksukohustuslaseks“ eeldab, et see üksus tegeleb majandustegevusega iseseisvalt. Seega ei ole nende sätetega eraldi võetuna vastuolus kahe erineva maksukohustuslase tegevus samas põllumajandusettevõttes, kui nad tegutsevad iseseisvalt.

17 Eelotsusetaotluse esitanud kohus täpsustab siiski, et käibemaksuseaduse artikli 15 lõigetes 4 ja 5 nimetatud füüsiliste isikute puhul näeb selle seaduse artikkel 96 ette, et registreerimisavalduse võib täita ainult isik, kelle nimele väljastatakse kaupade ja teenuste ostuarved ning kes väljastab põllumajandustoodete või -teenuste müügi arved. Nagu kinnitab liikmesriigi kohtupraktika, tuleneb nendest sätetest, et üksnes registreerimisavalduse esitanud isik võib olla maksukohustuslane ja et seetõttu ei ole lubatud samas põllumajandusettevõttes kahe maksukohustuslase kumuleerumine.

18 Kohus leiab, et käibemaksudirektiivi ükski säte ei võimalda sõnaselgelt kehtestada sellist süsteemi, mis toob kaasa põllumajandusettevõtete erikohtlemise. Samas võimaldab see süsteem ära hoida kuritarvitusi, näiteks põllumajandusettevõtte mitmeks üksuseks jagamist, ja rakendada põllumajandustootjate kindla maksumääraga süsteemi eesmärke, nagu põllumajandustootjate suhtes haldusmenetluste lihtsustamine.

19 Lisaks soovib eelotsusetaotluse esitanud kohus teada, kas tähtsust on asjaolul, et W.G. ja tema abikaasal olid eraldi pangakontod oma linnukasvatuste jaoks ning et nad haldasid linnukasvatuseks mõeldud vahendeid eraldi. Seega on linnukasvatused majanduslikust,

finantsilisest ja korralduslikust küljest eraldiseisvad, kuna iga linnukasvatus tegutseb iseseisva ettevõtjana.

20 Kuna Naczelny Sąd Administracyjny (kõrgeim halduskohus) oli seega kahtlusi, kas käibemaksuseaduse artikli 15 lõigetes 4 ja 5 ette nähtud süsteem on käibemaksudirektiiviga kooskõlas, otsustas ta menetluse peatada ja esitada Euroopa Kohtule järgmised eelotsuse küsimused:

„1. Kas [käibemaksudirektiivi], eelkõige selle artikleid 9, 295 ja 296, tuleb tõlgendada nii, et nendega on vastuolus riigisisene praktika, mis on kujunenud [käibemaksuseaduse] artikli 15 lõigete 4 ja 5 alusel ning mis välistab võimaluse lugeda eraldi maksukohustuslasteks abikaasad, kes tegelevad põllumajandusega põllumajandusettevõtte raames, kasutades vara, mis on nende ühisvara?

2. Kas esimesele küsimusele vastamisel on tähtis asjaolu, et riigisisese praktika kohaselt juhul, kui üks abikaasa otsustab oma tegevuse puhul valida tavapärase käibemaksureeglite kohaldamise, kaotab teine abikaasa kindla maksumääraga põllumajandustootja staatuse?

3. Kas esimesele küsimusele vastamisel on oluline asjaolu, et vara, mida kumbki abikaasa kasutab oma majandustegevuse tarbeks iseseisvalt ja sõltumatult, on võimalik selgelt eristada?“

Eelotsuse küsimuste analüüs

21 Oma küsimustega, mida tuleb analüüsida koos, soovib eelotsusetaotluse esitanud kohus sisuliselt teada, kas käibemaksudirektiivi artikleid 9, 295 ja 296 tuleb tõlgendada nii, et nendega on vastuolus liikmesriigi praktika, mis abikaasade puhul, kes tegelevad põllumajandusega sama ettevõtte raames, kasutades vara, mis on nende ühisvara, välistab võimaluse lugeda nad eraldi käibemaksukohustuslasteks, sealhulgas juhul, kui vara, mida kumbki abikaasa kasutab oma majandustegevuse tarbeks, on võimalik eristada, mis toob kaasa selle, et kõnealuse praktika alusel asjaoludel, mil abikaasad tegelevad põllumajandusega põllumajandustootjate kindla maksumääraga süsteemi alusel, tähendab see, kui üks abikaasa otsustab oma tegevuse suhtes kohaldada tavalist käibemaksusüsteemi, teise abikaasa jaoks kindla maksumääraga põllumajandustootja staatuse kaotamist.

22 Küsimusele vastamiseks tuleb meenutada, et käibemaksudirektiivi artikli 9 lõike 1 esimese lõigu kohaselt on „maksukohustuslane“ iga isik, kes mis tahes paigas teostab iseseisvalt mis tahes majandustegevust, olenemata nimetatud tegevuse eesmärgist või tulemustest.

23 Selles osas selgub väljakujunenud kohtupraktikast, et käibemaksudirektiivi artikkel 9 määratleb käibemaksu väga laia kohaldamisala (21. aprilli 2005. aasta kohtuotsus HE, C-25/03, EU:C:2005:241, punkt 40, ning 13. juuni 2018. aasta kohtuotsus Polfarmex, C-421/17, EU:C:2018:432, punkt 39 ja seal viidatud kohtupraktika). Tegevus liigitatakse üldjuhul majandustegevuseks selle artikli 9 tähenduses, kui see on püsivat laadi ja toimub tasu eest, mida tehingu tegija saab (13. juuni 2018. aasta kohtuotsus Polfarmex, C-421/17, EU:C:2018:432, punkt 38 ja seal viidatud kohtupraktika). Lisaks, selleks et tuvastada majandustegevusega tegelemise iseseisvus, tuleb kontrollida, kas asjaomane isik tegutseb oma nimel, enda arvel ja oma vastutusel ning kas ta kannab oma tegevusega seotud majanduslikku riski (12. oktoobri 2016. aasta kohtuotsus Nigl jt, C-340/15, EU:C:2016:764, punkt 28 ja seal viidatud kohtupraktika). Lõpuks tuleb maksukohustuslase seisundit eranditult hinnata selle artiklis 9 ette nähtud kriteeriumide alusel (vt selle kohta 21. aprilli 2005. aasta kohtuotsus HE, C-25/03, EU:C:2005:241, punkt 41).

24 Eelmises punktis viidatud kohtupraktikast tuleneb, et isik, kes tegeleb põllumajandusega ettevõttes, mis kuulub tema ja abikaasa ühisvara hulka, on käibemaksudirektiivi artikli 9 lõike 1

tähtenduses maksukohustuslane, kui see tegevus toimub iseseisvalt, kuna asjaomane isik tegutseb oma nimel, enda arvel ja oma vastutusel, kandes üksi oma tegevusega seotud majanduslikku riski.

25 Selles osas võib asjakohaseks näitajaks olla asjaolu, et abikaasad haldavad eraldi linnukasvatuseks ettenähtud vahendeid, kuna need on majanduslikust, finantsilisest ja korralduslikust küljest eraldiseisvad. Seevastu ei ole asjakohane pelk asjaolu, et need abikaasad tegutsevad ühes ja samas põllumajandusettevõttes, mis neile ühisvarana kuulub.

26 Käesoleva kohtuotsuse punktis 24 tehtud järeldust ei sea kahtluse alla käibemaksudirektiivi artiklid 295 ja 296, mis kuuluvad käibemaksudirektiivi nende sätete hulka, mis reguleerivad üldist põllumajandustootjate kindla maksumääraga süsteemi.

27 Selles osas tuleb meenutada, et kui käibemaksudirektiivi artikli 295 lõikes 1 määratletakse süsteemi kohaldamise jaoks asjakohased mõisted, siis on käibemaksudirektiivi artikli 296 lõikes 1 ette nähtud, et liikmesriigid võivad põllumajandustootjate suhtes, kelle jaoks tavalise käibemaksusüsteemiga maksustamine toob kaasa raskusi, kohaldada kindla maksumääraga süsteemi, mille eesmärk on hüvitada kindla maksumääraga põllumajandusettevõtjate kaupade ja teenuste ostmisel tasutud käibemaks, ning selle artikli lõikes 2 täiendavalt sätestatud, et iga liikmesriik võib kindla maksumääraga süsteemist välja jätta teatavad põllumajandustootjate kategooriad ning põllumajandustootjad, kelle puhul muu hulgas tavalise käibemaksusüsteemi kohaldamine ei too kaasa haldamisraskusi.

28 Nendest sätetest ei saa aga järeldada, et liikmesriik võib põllumajandusettevõttes toimuva tegevuse puhul piirata isiku võimalust registreerida end käibemaksukohustuslasena üksnes põhjusel, et tema abikaasa kasutab sama ettevõtet omaenese käibemaksuga maksustatud tegevuseks.

29 Järelikult ei ole käibemaksudirektiiviga põhimõtteliselt kooskõlas liikmesriigi praktika, mis välistab selle, et abikaasasid, kes samas ettevõttes tegelevad põllumajandusega, kasutades ühisvaraks olevat vara, saaks käsitada eraldi käibemaksukohustuslastena.

30 Samas seisneb põhikohtuasja eripära selles, et üks abikaasadest tegutseb tavalise käibemaksusüsteemi alusel, samas kui teine abikaasa kavatseb jääda põllumajandustootjate kindla maksumääraga süsteemi. Seega tuleb analüüsida, kas liikmesriik võib selleks, et vältida olukorda, kus abikaasadel on samal ajal kaks erinevat staatust, ette näha, et juhul kui üks abikaasa loobub põllumajandustootjate kindla maksumääraga süsteemist, siis toob see kaasa selle, et teine abikaasa kaotab kindla maksumääraga põllumajandustootja staatuse.

31 Eelotsusetaotluse esitanud kohus täpsustab, et põhikohtuasjas kõne all oleva praktika eesmärk on vältida kuritarvitusi, mis võivad olla seotud põllumajandusettevõtte jagamisega mitmeks üksuseks, selleks et üks abikaasadest saaks kasutada põllumajandustootjate kindla maksumääraga süsteemi, samas kui teisel on tavalises käibemaksusüsteemis õigus sisendkäibemaks maha arvata.

32 Sellega seoses tuleb märkida, et maksupettuste, maksustamise vältimise ja muude võimalike kuritarvituste vastane võitlus on käibemaksudirektiivi tunnustatud ja edendatud eesmärk (4. juuni 2020. aasta kohtuotsus C.F. (maksujärelevalve), C-430/19, EU:C:2020:429, punkt 42 ja seal viidatud kohtupraktika). Põhikohtuasjas kõne all olev tegevus, niivõrd kui võrd see toob olukorras, kus üks abikaasadest registreerib end tavalises käibemaksusüsteemis, igal juhul endaga kaasa selle, et teine abikaasa kaotab kindla maksumääraga põllumajandustootja staatuse, võrdub siiski lõpuks pettuse üldise eeldusega, mida tuleb pettuse ärahoidmise eesmärgi saavutamisel pidada ebaproportsionaalseks (vt analoogia alusel 11. juuni 2020. aasta kohtuotsus

SCT, C-146/19, EU:C:2020:464, punkt 39 ja seal viidatud kohtupraktika, ning 15. aprilli 2021. aasta kohtuotsus Finanzamt für Körperschaften Berlin, C-868/19, ei avaldata, EU:C:2021:285, punkt 63).

33 Järelikult peab pädev maksuhaldur sellistel asjaoludel nagu põhikohtuasjas kontrollima, kas konkreetset olukorda arvestades on teise abikaasa kindla maksumääraga põllumajandustootja staatuse kaotamine vajalik, et võidelda kuritarvituste ja pettuste ohuga, mida abikaasad ei saa välistada, kui nad esitavad sobivad tõendid, mis kinnitavad eelkõige, et igaüks neist tegutseb iseseisvalt.

34 Tuleb lisada, nagu on meenutatud käesoleva kohtuotsuse punktis 27, et käibemaksudirektiivi artikli 296 lõikes 1 on ette nähtud, et liikmesriigid „võivad“ põllumajandustootjate suhtes, kelle jaoks tavalise käibemaksusüsteemiga maksustamine toob kaasa raskusi, „kohaldada“ kindla maksumääraga süsteemi, ja lõikes 2 täpsustatud, et iga liikmesriik „võib“ kindla maksumääraga süsteemist „välja jätta“ muu hulgas põllumajandustootjad, kelle puhul tavalise käibemaksusüsteemi kohaldamine ei too kaasa haldamiskulusi.

35 Lisaks on Euroopa Kohus otsustanud, et põllumajandustootjate ühine kindla maksumääraga süsteem on erand, mis kaldub kõrvale tavalisest käibemaksusüsteemist ning mida tuleb seetõttu kohaldada vaid niivõrd, kui võrd see on eesmärgi saavutamiseks vajalik. Selle süsteemiga taotletava kahe eesmärgi hulka kuulub lihtsustamiskohustus, mis peab sobituma eesmärgiga hüvitada nende põllumajandusettevõtjate tasutav sisendkäibemaks (12. oktoobri 2016. aasta kohtuotsus Nigl jt, C-340/15, EU:C:2016:764, punktid 37 ja 38 ning seal viidatud kohtupraktika).

36 Seega, kui sellise konkreetse olukorra analüüsimisel, nagu on kõne all põhikohtuasjas, ilmneb, et abikaasade põllumajandustegevus, mis iseseisvalt ja tavalise käibemaksusüsteemi raames toimub samas ettevõttes ja ühisvara hulka kuuluvat vara kasutades, ei too kaasa halduskulusi erinevalt olukorrast, kus üks abikaasa kuulub sellesse tavalisse süsteemi ja teine kindla maksumääraga süsteemi, siis võib asjaomane liikmesriik õiguspäraselt otsustada, et ühe abikaasa loobumine kindla maksumääraga süsteemist toob kaasa selle, et teine abikaasa kaotab oma kindla maksumääraga põllumajandustootja staatuse.

37 Kõiki eespool toodud kaalutlusi arvesse võttes tuleb esitatud küsimustele vastata, et käibemaksudirektiivi artikleid 9, 295 ja 296 tuleb tõlgendada nii, et:

– nendega on vastuolus liikmesriigi praktika, mis abikaasade puhul, kes tegelevad sama ettevõtte raames põllumajandusega, kasutades vara, mis on nende ühisvara, välistab võimaluse lugeda nad eraldi käibemaksukohustuslasteks juhul, kui kumbki abikaasa tegeleb majandustegevusega iseseisvalt;

– nendega ei ole vastuolus see, kui olukorras, kus abikaasad tegelevad kõnealuse põllumajandustegevusega põllumajandustootjate kindla maksumääraga süsteemis, toob ühe abikaasa otsus kohaldada oma tegevusele tavalist käibemaksusüsteemi teise abikaasa jaoks kaasa kindla maksumääraga põllumajandustootja staatuse kaotamise, kui pärast konkreetse olukorra analüüsimist osutub see tagajärg vajalikuks, selleks et võidelda kuritarvituste ja pettuste ohuga, mida abikaasad ei saa sobivate tõendite esitamisega välistada, või kui kõnealuste abikaasade iseseisev ja kummalgi tavalise käibemaksusüsteemi raames toimuv põllumajandustegevus ei too kaasa halduskulusi erinevalt olukorrast, kus abikaasadel on samal ajal kaks erinevat staatust.

Kohtukulud

38 Kuna põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus eelotsusetaotluse esitanud kohtus

poolelioleva asja üks staadium, otsustab kohtukulude jaotuse liikmesriigi kohus. Euroopa Kohtule seisukohtade esitamisega seotud kulusid, välja arvatud poolte kohtukulud, ei hüvitata.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (kuues koda) otsustab:

Nõukogu 28. novembri 2006. aasta direktiivi 2006/112/EÜ, mis käsitleb ühist käibemaksusüsteemi, artikleid 9, 295 ja 296 tuleb tõlgendada nii, et:

- nendega on vastuolus liikmesriigi praktika, mis abikaasade puhul, kes tegelevad sama ettevõtte raames põllumajandusega, kasutades vara, mis on nende ühisvara, välistab võimaluse lugeda nad eraldi käibemaksukohustuslasteks juhul, kui kumbki abikaasa tegeleb majandustegevusega iseseisvalt;
- nendega ei ole vastuolus see, kui olukorras, kus abikaasad tegelevad kõnealuse põllumajandustegevusega põllumajandustootjate kindla maksumääraga süsteemis, toob ühe abikaasa otsus kohaldada oma tegevusele tavalist käibemaksusüsteemi teise abikaasa jaoks kaasa kindla maksumääraga põllumajandustootja staatuse kaotamise, kui pärast konkreetse olukorra analüüsimist osutub see tagajärg vajalikuks, selleks et võidelda kuritarvituste ja pettuste ohuga, mida abikaasad ei saa sobivate tõendite esitamisega välistada, või kui kõnealuste abikaasade iseseisev ja kummalgi tavalise käibemaksusüsteemi raames toimuv põllumajandustegevus ei too kaasa haldusraskusi erinevalt olukorrast, kus abikaasadel on samal ajal kaks erinevat staatust.

Allkirjad

* Kohtumenetluse keel: poola.